

Niets minder

Anna Todd bij Boekerij:

AFTER

Hier begint alles

Je kan niet leven zonder hem

Hij hoort bij jou

Voor altijd

Before

Niets meer

Niets minder

Anna Todd

Niets minder

Zal Landon Gibson zich ooit helemaal
thuis voelen in New York?

ISBN 978-90-225-9253-3
ISBN 978-94-023-1640-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6390-0 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Nothing Less*
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016 by Anna Todd. All rights reserved.
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

This edition published by arrangement with the original
publisher, Gallery Books, a division of Simon & Schuster, Inc.,
New York

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door mid-
del van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor alle Landons van deze wereld
die anderen altijd op de eerste plaats zetten,
ook als ze dat niet zouden moeten doen.
Jullie hebben karma aan jullie kant.*

Landons playlist

- 'Without' – Years & Years
- 'Echo' – Nelou
- 'Ghost' – Halsey
- 'TiO' – Zayn
- 'Take Me Home' – Jess Glynne
- 'Crown of Love' – Arcade Fire
- 'Control' – Kevin Garrett
- 'Assassin' – John Mayer
- 'I Can't Make You Love Me' – Bon Iver
- 'What a Feeling' – One Direction
- 'Never Let Me Go' – Emily Wolfe
- 'War of Hearts' – Ruelle
- 'Edge of Desire' – John Mayer
- 'Chainsaw' – Nick Jonas
- 'wRoNg' – Zayn
- 'As You Are' – The Weeknd
- 'Something Great' – One Direction
- 'Unhinged' – Nick Jonas
- 'Death Has Fallen in Love' – Mads Langer
- 'Last Flower' – Mads Langer
- 'I Know Places' – Taylor Swift
- 'Cough Syrup' – Young the Giant
- 'iT's YoU' – Zayn
- 'Heavy' – Emily Wolfe
- 'Wolves' – One Direction

Proloog

In de niet al te verre toekomst

'Papa?' klinkt een zacht stemmetje in mijn donkere slaapkamer.

Ik buig me opzij om de lamp aan te doen en laat mijn ogen wennen aan het licht.

'Adeline? Is er iets?' Ik ga rechtop zitten, herinner me nog net op tijd dat ik geen kleren aanheb en trek daarom de deken op tot aan mijn borst. Een snelle blik op mijn vrouw naast me leert me dat ze zoals altijd op haar buik ligt, wijdbeens en met haar blote rug in het zicht.

Een klein handje wrijft in een stel bruine ogen. 'Ik kan niet slapen.'

Er gaat een golf van opluchting door me heen. 'Heb je schaapjes geteld?' De laatste tijd heeft ze vaker moeite om in slaap te komen, maar ik probeer me er niet al te druk over te maken. Volgens de arts vindt ze het moeilijk om al die woeste gedachten in haar hoofd stil te zetten en is dat voor een kind van haar leeftijd vrij normaal.

Adeline knikt. 'En pony's. Ik heb ook pony's geteld. Een blauwe, een rode en een vervelende gele.'

Ik probeer mijn lachen in te houden. 'Een vervelende gele?'

'Ja. Die had het koekje van de blauwe gestolen.'

De moeder van mijn kleine meid beweegt in haar slaap,

maar ze wordt niet wakker. Ik trek de deken over haar blote rug heen, voor het geval ze zich om mocht draaien.

Dan kijk ik naar mijn dochter, die net zulke ogen heeft als ik, en het lukt me niet om te verbergen hoe grappig ik haar ongebreidelde verbeelding vind. Ze is erg creatief voor haar leeftijd en zit altijd vol verhalen over kabouters en prinsessen en andere sprookjesachtige zaken.

Glimlachend steek ik mijn hand naar haar uit. Ze verplaatst haar teddybeer naar haar andere arm en pakt mijn hand vast. Die arme beer valt bijna uit elkaar. Ze heeft hem altijd bij zich, behalve wanneer ze naar school gaat, en het is meer dan eens voorgekomen dat ik eenmaal op school het pluizige ding onder in mijn tas aantrof.

‘Wil je alvast in de keuken gaan zitten? Dan kom ik zo bij je en kun je me vertellen wat er daarna gebeurde.’

Ze knikt en ik geef een kusje op haar hand, die ze vervolgens laat zakken. ‘Ik kom zo, lieverd,’ voeg ik eraan toe. Ik wil nog even een joggingbroek aantrekken.

Voordat Adeline naar de deur loopt, kijkt ze naar haar moeder en dan weer naar mij. In de deuropening draait ze zich nog even om. ‘Nemen we dan ook een koekje?’ vraagt mijn kleine onderhandelaar. Ze is al net zo erg als ik, altijd trek in iets zoets.

Ik kijk naar de wekker op het nachtkastje. Het is half een en ze moet morgen weer naar school. Ik ben haar meester in groep drie en zou eigenlijk nee moeten zeggen tegen nachtelijke suiker...

‘Toe, papa?’

Ik weet dat ik verstandig moet zijn en haar niet zes uur voordat ze moet opstaan zoetigheid moet geven. Haar moeder brengt me om, al weet ik heel goed dat zij ook zou zwichten. Die grote bruine ogen en die teddybeer in haar armen herinneren me eraan dat ze niet eeuwig klein blijft.

Adeline blijft vol verwachting staan.

‘Pak er voor mij ook maar eentje. Ik kom zo. Zoek je wel de kleinste koekjes uit de pot voor ons uit?’

Ze glimlacht, alsof ze al die tijd al wist dat ik ja zou zeggen.

‘De allerkleinste, oké?’ Ik kijk haar glimlachend aan.

Ze knikt en loopt de slaapkamer uit. Ik sta op en raap mijn joggingbroek van de vloer.

‘Slappeling,’ klinkt de slaperige stem van mijn vrouw vanuit het bed.

Ik trek mijn broek op. ‘Ben je wakker?’ vraag ik zogenaamd verbaasd.

Ze rolt op haar zij en strekt haar armen uit, waardoor het laken tot aan haar middel afzakt. ‘Natuurlijk.’ Er verschijnt een slaperig lachje op haar mooie gezicht.

‘Lafaard,’ zeg ik plagend.

‘Zacht ei.’

Ik probeer mijn blik op haar gezicht gericht te houden, want als ik het mezelf toesta om haar blote borsten te bewonderen kom ik nooit deze kamer uit.

Eenmaal aangekleed zet ik mijn ene knie op het bed en buig ik me voorover om haar een tedere zoen op haar voorhoofd te geven. Ze heeft haar ogen dicht als ik me terugtrek en glimlacht tevreden.

Ik loop de slaapkamer uit. Adeline zit al in de keuken, met in haar ene hand haar beer en in haar andere hand een vrij groot koekje.

‘Dat ziet er niet uit als het kleinste koekje.’ Ik trek de koelkast open en pak een fles melk.

Adeline glimlacht. Ze is aan het wisselen en haar tong steekt tussen haar paar overgebleven tanden naar buiten. Ze wordt veel te snel groot. ‘Ik dacht dat je het grootste zei,’ merkt ze gevat op.

1

Landon

Ik sta met Ellens verjaardagstaart in mijn handen, klaar om naar beneden te lopen. Nora staat bij de deur om Posey en Lila uit te zwaaien en ik kijk naar haar als ze haar effen witte gympen aantrekt. Ze heeft sokken aan met een patroon van pizza's.

'Ben je zover?' Ik zet de taart op het rode tafeltje in de gang en zij knikt.

Ze heeft sinds ons gesprek in de badkamer niets meer gezegd en ik weet niet hoe ik een gesprek met haar moet aanknopen. Ik heb beloofd dat ik niet ga proberen om haar te helpen, dat ik haar niet onder druk ga zetten om haar geheimen met me te delen en dat ik ook niet haar lasten ga dragen. Ze zegt telkens weer tegen me dat ze niet goed voor me is, dat ze niet degene kan zijn die ik nodig heb.

Hoe kan ze dat nu weten als ik zelf geen idee heb wat ik nodig heb?

Ik weet alleen dat ik van haar gezelschap geniet en dat ik haar beter wil leren kennen. Tegen rustig aan doen heb ik ook geen bezwaar; je bent doorgaans immers het langst bezig om de mooiste cadeaus uit te pakken.

Ik pak de taart op en ga ons zwijgend voor naar de lift, waar ik op het knopje druk. Het zovende geluid van de opstijgende

lift is het enige geluid dat de stilte in de hal verbreekt.

Eenmaal in de lift loopt Nora naar de verste hoek ervan.

Ik geef haar de ruimte en probeer niet naar haar te kijken. Ze kijkt wel naar mij. Ik voel haar blik op me, maar ik merk ook dat ze vandaag niet meer wil praten.

Ondanks de taart voelen mijn armen leeg aan, alsof er iets aan ontbreekt. Sinds we in de lift zijn gestapt heeft die niet meer bewogen. Ik weet niet hoelang we hier al staan; het voelt als minuten, maar het kan zijn dat er nog maar een paar seconden zijn verstreken.

Ze blijft me aankijken, aandachtig, alsof ze een raadsel wil oplossen.

Ik ben niet degene met de geheimen, wil ik tegen haar zeggen.

Ik denk aan Dakota en aan gisteravond. Ik denk aan hoe opgelaten en schuldig ik me voelde toen ik niet kon... presteren. Ik denk aan hoe ik me voelde toen ik de badkamer leeg aantrof en mijn ex er via de brandtrap vandoor bleek te zijn gegaan. Het was maar één avond, maar nu sta ik hier met Nora en wil ik dichterbij h ar zijn.

Blijkbaar heb ik toch geheimen.

‘Doet hij het niet?’ vraagt Nora.

Heel even voel ik een vlag van paniek omdat ik denk dat ze het over mijn pik heeft, maar dan besef ik dat ze de lift bedoelt en heb ik zin om te lachen.

‘Dat weet ik niet.’ Ik druk nog een keer op het knopje voor de begane grond. Nu gaat het belletje en schuiven de deuren dicht. De lift komt in beweging en ik haal mijn schouders op. Was ik vergeten om op het knopje te drukken? Zou kunnen.

Op de begane grond laat ik Nora als eerste uit de lift stappen. Haar elleboog strijkt langs mijn arm en ik stap naar achteren om haar de ruimte te geven. Mijn huid voelt warm aan en heel even wens ik dat ik in een andere werkelijkheid zou kun-

nen leven, in een dimensie waar ik Nora mag aanraken en in mijn armen mag houden. In die wereld zou Nora me vertrouwen en dingen met me delen die niemand anders mag zien. Daar zou ze zonder aarzeling lachen en niet proberen om zichzelf te verstoppen.

Die denkbeeldige wereld vervaagt bij elke stap die we door dit gebouw afleggen.

‘Ik heb geen cadeautje voor Ellen gekocht,’ herinner ik me hardop.

Nora draait zich om en vertraagt haar passen totdat ik haar heb ingehaald. ‘Ik weet zeker dat een zelfgebakken taart en je tijd al een cadeau op zich zijn.’ Ze ademt in. ‘Dat zou ik een heel mooi cadeau vinden.’ Dan loopt ze weer verder.

Als ze dit soort dingen zegt, wordt het nog mistiger in mijn toch al verwarde gedachten.

‘Ik dacht dat je niet van verjaardagen hield?’ vraag ik. Ik verwacht niets, maar hoop wel op een heel klein beetje uitleg. Ze is binnenkort jarig, maar ze heeft me laten beloven dat ik daar niets aan doe.

Ze laat me de laatste tijd heel veel beloven. Ik ken haar nog maar een paar weken, maar ik heb al veel te veel beloofd.

‘Klopt.’ Nora duwt de deur open en houdt hem vast, zodat ik door kan lopen.

Ik vraag niet waarom ze niet van verjaardagen houdt, maar besluit mijn eigen favoriete verjaardagsherinnering met haar te delen. ‘Toen ik nog klein was, maakte mijn moeder er altijd heel veel werk van. We vierden het wel een week lang. Ze kookte al mijn lievelingseten en we bleven elke avond laat op.’

Nora kijkt naar me op. We zijn nu vlak bij de deur van de buurtwinkel. Er loopt een stelletje langs, hand in hand, en daardoor vraag ik me af of Nora ooit een serieuze relatie heeft gehad. Ik weet niets van deze vrouw en daar word ik helemaal gek van. Ze is vijfentwintig. Ze moet in het verleden toch vriendjes hebben gehad.

‘Ze maakte altijd cupcakes in de vorm van ijs hoorntjes voor me en bracht die naar mijn school. Ze dacht dat de andere kinderen me dan aardiger zouden gaan vinden, maar die maakten me alleen maar nog erger belachelijk.’ Ik weet nog dat er in de brugklas niemand was die haar versierde cakejes ook maar wilde aanraken.

Behalve Dakota en Carter. Op weg naar huis probeerden we er met ons drieën zo veel mogelijk op te eten, zodat mijn moeder zou denken dat iedereen ervan had genoten en samen met mij mijn verjaardag had gevierd.

Toen we nog maar één straat van mijn huis waren hadden we er nog vijf over. Die lieten we uiteindelijk achter op een stuk hout bij de ingang van het Bosje, een stuk grond met veel bomen waar verslaafden en andere onfortuinlijke zielen met een lege maag en een leeg leven hun toevlucht hadden gezocht. We hoopten maar dat er dankzij ons die dag in elk geval vijf van hen iets te eten hadden.

‘Ik zou er eentje hebben opgegeten.’ Nora staart langs me heen.

Ze weidt niet uit over de redenen waarom ze een hekel heeft aan haar eigen verjaardag, maar dat had ik ook niet verwacht. Dat was niet de reden waarom ik een stukje van mijn verleden met haar heb gedeeld.

Nora doet de deur van de winkel open. Het belletje gaat, ik loop achter haar aan naar binnen en moet lachen als Ellen ons ziet staan, met taart en al, en haar best doet om haar lachen in te houden.

2

‘Er is zo veel taart over.’ Nora brengt het plastic vorkje naar haar mond.

Er vallen kruimels witte cake en groen glazuur op de tafel tussen ons in. Het blijkt dat Ellen niet echt van zoetigheid houdt. Toen ik zei dat ik beter bloemen voor haar had kunnen meebrengen zei ze dat ze een tiener is en dus niks van bloemen moet hebben. Maar iemand die niet van taart houdt? Dat klopt gewoon niet, maar ik wil hem al te graag voor haar opeten.

Ze heeft dus aan de meeste dingen een hekel, maar ze vond het wel leuk dat we langskwamen. Ze probeerde tevergeefs een lach in te houden en we hebben het uiteindelijk erg gezellig gehad met ons drieën. Nora draaide het bordje met OPEN om naar GESLOTEN en we zongen ‘Lang zal ze leven’. We ontdekten dat ik helemaal niet kan zingen, maar zelfs zonder toonvast te zijn, en zonder kaarsjes, zorgden we er toch voor dat Ellen zich jarig voelde.

Nora streamde een popzender op haar telefoon en Ellen heeft langer met haar gepraat dan ze ooit met mij heeft gedaan. Ons spontane feestje duurde ongeveer een half uur. Ellen vond het niet prettig dat de winkel gesloten was en ik had het gevoel dat ze wel klaar was met over zichzelf praten. Jammer. Ik heb gemerkt dat mensen die niet graag over zichzelf praten juist degenen zijn van wie ik graag meer wil horen.

‘Des te meer voor ons.’ Ik pak nog een vorkje van het aan-

recht en snij een hoekje van de taart af. Nora zit op de stoel naast me, met haar ene knie op de zitting. De punten pizza op haar sokken zijn raar en schattig tegelijk. Ik steek mijn hand uit en tik haar boven op haar voet. 'Waarom deze?'

Ze likt haar lippen af. 'Het leven is te kort voor saaie sokken.' Ze stopt schouderophalend nog een hap taart in haar mond.

Ik kijk naar mijn eigen sokken, wit met grijze tenen en hiel. Bah, wat zijn die saai. En ze komen tot aan mijn kuit. Dat soort sokken draagt niemand meer.

'Is dat jouw levensmotto?'

Ze knikt. 'Een ervan,' zegt ze met volle mond.

Er zit glazuur rond haar mond, en ik wens dat dit een romantische komedie was, dan kon ik mijn hand naar haar uitsteken en het wegvegen. En dan zou zij helemaal week worden en zouden we allebei vlinders in onze buik voelen en dan zou ze zich naar me toe buigen.

'Je hebt glazuur rond je mond,' zeg ik. Dat is het tegenovergestelde van een romantisch gebaar.

Ze veegt met haar duim haar lippen af, maar mist het. 'Ga je dat niet voor me afvegen? In films is dat altijd de aanloop naar een zoen.'

Ze denkt hetzelfde als ik. Dat vind ik om de een of andere reden geruststellend.

'Daar moest ik ook al aan denken. Als dit een film was geweest, had ik me voorovergebogen en het afgeveegd.' Ik glimlach.

Nora glimlacht, nog altijd met lippen vol glazuur. 'En dan zou je je vinger aflicken en zou ik naar je lippen kijken, hoe die van elkaar gaan.'

'En dan zou ik naar jou kijken terwijl je naar mij kijkt.'

'Ik zou een zucht slaken als je je vinger aflikte, en dat alles zonder het oogcontact te verbreken.'

Ik krijg kriebels in mijn buik. 'En dan zou je vlinders in je buik hebben.'

‘Van die kwaaië woeste, die me het gevoel geven dat ik gek word.’ Nora kijkt me recht aan en glimlacht. Wat is ze toch knap.

‘Ik zou zeggen dat ik een stukje heb gemist en me nog verder naar je toe buigen. Je hart zou als een razende tekeergaan.’

‘Zo snel dat jij het zou kunnen horen.’

Ik herhaal de woorden waarin ik me verlies. ‘Zo snel dat ik het kan horen. Ik raak je wang aan.’

Nora’s borst gaat langzaam op en neer. ‘Dat vind ik goed.’

‘En dan vallen je ogen dicht, zoals altijd wanneer ik je aanraak.’

Nora kijkt verbaasd. Blijkbaar weet ze niet dat ze dat doet.

Ik kijk naar haar mond terwijl ze praat en vraag me af wat ze denkt.

‘Ik trek je dichter naar me toe en lik je lippen,’ vult ze ons verhaaltje aan.

Mijn hart bonst zo wild dat ik het bloed hoor suizen in mijn oren. Ik adem in. Nora is dichterbij gekomen. Volgens mij heeft ze het niet eens gemerkt.

‘Ik strijk met mijn lippen langs die van jou. Eerst zo zacht dat je het bijna niet voelt. Ik duw je lippen met mijn tong uit elkaar en zoen je.’

Nora’s ogen zijn inmiddels half dichtgevallen en haar blik is op mijn mond gericht. ‘Je zoent me alsof ik nog nooit eerder ben gezoend, en dat is waarschijnlijk ook zo, niet op die manier. Het voelt als mijn eerste zoen, ook al is dat niet zo.’

Het is onmogelijk om haar niet te zoenen. Ik buig me naar haar toe, totdat er nog maar een paar centimeter afstand tussen ons in. ‘Je bent nog nooit eerder gezoend.’ Ze zit nu zo dichtbij dat ik haar adem op mijn wangen kan voelen. ‘Niet zoals ik je ga zoenen. Je vergeet elke zoen die je hiervoor hebt gehad, elke keer dat je bent aangeraakt. Je vergeet die allemaal, stuk voor stuk.’

Ik adem in, maar nog voordat ik kan uitademen drukt ze haar mond op die van mij. Haar lippen smaken naar glazuur. Haar tong is warm in mijn mond en haar handen pakken gretig mijn haar vast. Ze trekt me dicht naar zich toe, met haar vingers rond de wortels.

Ik sla mijn armen om haar heen en trek haar van haar stoel op die van mij. Ze gaat schrijlings op mijn schoot zitten, en zoent me zoals ik nog nooit gezoend ben, en nu wil ik elke zoen, elke aanraking, vergeten die ik hiervoor heb meegemaakt.

Ze wiegt haar zachte lichaam tegen me aan en bijt in mijn lip. Ik voel mezelf hard worden onder haar en vervolgens verbaast het me dat ik me daar niet voor schaam. Ik weet het zodra zij dat voelt. Ik merk dat ze naar adem hapt als ze haar armen om mijn hals legt. Ze verschuift haar lichaam een klein beetje, zodat ze me beter tegen zich aan kan voelen. Ze heeft een dunne broek aan en mijn joggingbroek verbergt ook niet veel.

Ze wrijft tegen me aan, met haar poes tegen mijn hardheid, en ik kreun. Daar kan ik niks aan doen. Ze voelt zo lekker, zelfs met haar kleren aan.

Fuck, schiet het door mijn hoofd, nu zoent ze mijn hals. Haar mond weet precies waar ze moet zoenen, waar ze moet likken, op welk deel van mijn hals ze moet zuigen. Ik pak haar bij haar heupen en knijp er zachtjes in, ik trek haar dicht tegen me aan, zodat ik haar voel waar ik haar moet voelen.

Ze beweegt zo verleidelijk met haar heupen. Een godin, dat is ze, geen twijfel mogelijk. Zij is een godin en ik ben de mazelaar die hier nu bij haar mag zijn. Deze keuken heeft iets wat ons helemaal gek maakt. Ik had nooit kunnen denken dat de avond zo zou lopen.

Niet dat je me hoort klagen.

Nora maakt haar mond los van mijn hals, maar ze wrijft nog altijd met haar poes over mijn pik. 'God, was je maar niet Tes-

sa's huisgenoot.' Ze zuigt weer aan mijn huid. Ik knijp in haar heupen en ze zegt: 'Als je dat niet was, had ik je nu ter plekke geneukt.'

Zodra ik die woorden hoor, voel ik de tinteling over mijn rug dansen die de voorbode van een orgasme is. Ze is zo sexy, zo open, en ze maakt me gek. En ik ben echt helemaal compleet gek van haar.

'We kunnen doen alsof ik dat niet ben,' grap ik.

Ze lacht en glijdt tegen me aan. 'Ik ga klaarkomen, fuck, Landon. Dit... telt... niet...' Haar stem klinkt schor en sensueel en ik kan bijna niet adem halen nu ze tegen me aan zit te rijden, met haar heupen tegen mijn lichaam.

Ik leg mijn handen op haar rug om haar snelle bewegingen in goede banen te leiden, maar voordat ik mezelf kan tegenhouden voel ik dat mij hetzelfde overkomt. Ik wil er niet over nadenken, ik wil dit moment niet verpesten. Haar voelen, dat wil ik, ik wil haar laten klaarkomen en hetzelfde genot ervaren.

'Ik ook. Ik kom ook zo klaar,' zeg ik met mijn mond tegen haar hals. Was ik maar net zo welbespraakt als zij. Ik zoen haar hals, vlak boven haar schouder, maar ik weet niet goed wat ik doe. De geluiden die ze maakt tijdens het klaarkomen maken me echter duidelijk dat ik blijkbaar wel iets goed doe.

Nadenken lukt niet meer. Ik voel alleen maar. Ik besta louter uit gevoel, zij is er zo goed in om mijn gedachten tot zwijgen te brengen en dit is zo lekker. Zij voelt heerlijk, tegen me aan, in mijn hectische gedachten.

Langzaam komt ze tot bedaren. Ze houdt op met bewegen en haalt langzamer adem. Dan legt ze haar hoofd op mijn schouder. Ik voel het vocht tussen onze lijven, maar dat kan me niet schelen en haar blijkbaar ook niet.

'Dat was...' begint ze. 'Ik...'

Ze valt stil omdat de voordeur dichtvalt.

'Landon?' klinkt de stem van Tessa in de gang. Ze verstoort

ons zware gehijg en dringt onze gelukzalige gedachten binnen.

‘Shit,’ mompelt Nora. Ze wil zich van mijn schoot laten glijden, maar verliest haar evenwicht. Ik pak haar elleboog vast en weet te voorkomen dat ze valt.

Ik sta op. Nora kijkt naar mijn kruis. Naar de natte plek daar. ‘Wegwezen.’

Snel loop ik naar de badkamer. Ik ben net bij de deur als Tessa de keuken in komt. Ik probeer weg te schieten, maar ze houdt me tegen. Gelukkig sta ik met mijn rug naar haar toe.

‘Ik heb je nog geprobeerd te bellen,’ zegt ze.

Ik wil me niet omdraaien. Ik kan me niet omdraaien.

‘Ik wilde je vragen of je mijn schoenen naar mijn werk kon brengen. Iemand had een kom dressing op mijn voeten laten vallen en ik moet vanavond afsluiten.’ Tessa klinkt gespannen.

Zonder haar aan te kijken weet ik al dat ze gestrest is, maar ik ben niet bepaald in een positie om haar, of wie dan ook, op dit moment gerust te stellen. Wanhopig zoek ik naar iets wat ik voor mijn lijf kan houden, zodat ik me in elk geval naar haar kan omdraaien, maar ik zie alleen een doos ontbijtgranen staan.

‘Maar goed,’ vervolgt Tessa op luchtigere toon, ‘wat waren jullie aan het doen?’

Ik pak de doos Lucky Charms, houd die voor mijn kruis en draai me om naar Tessa. Ze kijkt meteen naar de doos. Ik pak hem stevig vast.

‘We zijn...’ Ik zoek naar woorden en excuses en doe mijn best om de doos niet tussen mijn nerveuze vingers door te laten glijpen.

Tessa kijkt naar Nora en dan weer naar mij. ‘O, hoi. Wat kom jij hier doen?’ vraagt Tessa.

Smekend om hulp kijk ik naar Nora, maar die zegt niks. Ik ga met dit zinkende schip ten onder, met alleen het kabouterdje op de doos als bondgenoot.

‘Nou,’ begin ik, met nog steeds geen idee wat ik ga zeggen. Tessa staat in de deuropening met witte spatten sladressing op haar schoenen. Ze is niet de enige die onder de witte vlekken zit...

‘We zijn aan het koken,’ zeg ik, en in gedachten bedank ik Tessa omdat ze een gezinsverpakking Lucky Charms heeft gekocht.

‘Aan het koken?’ Tessa kijkt naar Nora, met een gezicht dat niets verraadt.

Nora doet een stap naar voren. ‘Ja, kip en...’ Nora kijkt mij aan. ‘Lucky Charms?’ Ze klinkt zo onzeker dat het niet anders kan of Tessa heeft iets door. ‘Om mee te paneren. Op het werk hebben we toch filet met een jasje van Frosted Flakes? Ik wilde weten of dat ook met Lucky Charms gaat,’ legt Nora uit.

Ik geloof haar bijna, en, belangrijker, Tessa lijkt het ook te geloven.

‘Moet je terug naar het werk?’ vraagt Nora. ‘Wacht even, dan pakken we andere schoenen voor je.’

Nu Nora haar afleidt, weet ik te ontsnappen. ‘Zo terug,’ zeg ik over mijn schouder.

Dit is zo gênant. Waarom is alles in mijn leven zo verrekte gênant? Godzijdank kan Nora beter liegen dan ik, de jongen die met een doos ontbijtgranen de gang in glipt.

‘Wat heeft hij?’ hoor ik Tessa aan Nora vragen, maar ik wacht niet op haar antwoord.

3

Het is stil in mijn slaapkamer.
Die lijkt zo klein.

Of voel ik me klein na wederom een gênant moment met Nora? Deze keer was het trouwens minder erg omdat we er allebei een aandeel in hadden.

We waren er de oorzaak van.

Ik voel nog altijd haar lichaam tegen dat van mij, zoals dat vol verlangen en doelbewust tegen me aan bewoog. Ik hoor haar gekreun in mijn oor en voel haar warme adem op mijn huid.

Nu is het warm in mijn kamer.

Te warm.

Ik wend me af van de deur en loop door de kamer naar het raam. Mijn bureau is een rommeltje, er liggen stapels boeken en het houten blad is bezaaid met post-its. Nou ja, het is van IKEA en heeft nog geen honderd piek gekost, dus het is waarschijnlijk geen echt hout. Ik tik met mijn vinger op het donkerbruine mogelijke hout. Het klinkt hol. Ik wist wel dat het niet echt was.

Mijn handen trillen als ik ze tussen de luxaflex door steek om het raam open te doen. Op de vensterbank liggen stukjes afgebladderde verf en stof, zelfs een dode vlieg. Tessa wordt niet goed als ze dat ziet. Ik neem me voor om later vandaag schoon te maken. Ik ruk aan het koppige raam totdat het eindelijk opengaat.